

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 145

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΛΑΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὀδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.—Ἐξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 30.— » » 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ πρῶτα 20 λεπτά ἡ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτά ἡ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴ διασκεδάσεις

τοῦ σαιγιού

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΣΤΗΝ 5^η ΣΕΛΙΔΑ.-20 ΔΩΡΑ

Ένας γάμος

Πρό ημερών έγιναν εις τὸ Παρίσι οἱ γάμοι τῆς πριγκίπισσας Σενίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ κ. Λήδς.

Ὁ παριναῖος τύπος ἀφιερώνει πόλιν χρόνον εἰς περιγραφὰς καὶ εἰκόνας, ἀλλὰ μίαν λεπτομέρεια σχολιάζεται ἰδιαίτερως εἰς τὴν haute παριναὶν κοίτην. Εἰς τὴν νεαρὴν πριγκίπισσαν προσεφέρθησαν τὰ ὀραϊότερα γαμήλια δῶρα ποὺ μπορεῖ μὴ νενόνησι νὰ ἀνευρεθῇ. Διὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τὸν θά χειραίετο μαζοσκηλὴς κινδύλος. Ἀρχαὶ μόνον καὶ λεχθῆ ἡ Ἑλληνὶς πριγκίπισσα ἐφερε γύρω ἀπὸ τὸν λαϊκὸν τῆς ἑνῆ κολλίε, τοῦ ὁποῦ δὲ δὲσκολον δύνανται νὰ εὐρεθῇ τὸ ἰσάξιον. Διάσπαστος κοσμηματοπώλης τῶν Παριναῶν δέκα ἐτὶ χειραίετη διὰ νὰ περνοῦρησθὲ τὸ θαῦμα αὐτῶ, μαργαρίτην πρὸς μογογάρτην. Ἦτο τὸ δῶρον τῆς μητρὸς τοῦ κ. Λήδς, πριγκίπισσας Ἀναστασίας, ἡ ὁποία τὸ ἐλλήσασεν εἰς ἰσον βάρους χρυσοῦ, καὶ μάλιστα περισσότερο. Τὸ μήκος τὸν εἶνε δύο... μόνον, μέτρα. Καὶ εἶνε εὐνόητος πῶσον ἐκδημῶνς ἐμείναν οἱ κοκκίτες παριναῖοι πρὸ τοῦ πρὸς αὐτοῦ.

Πρώσοις καὶ ὑπόσοις

Μονελοφορῶν καὶ ἐρασιτέχνες θεατρικῶς συγγραφεῖς, τὴν σωματικὴν τρογγυλοῦται τοῦ ὁποῦ ἐπιτείνει ἑνα ἐκτάκτως κατὰ πορτοῦ, ἀπῆλθε τὴν νύκτα τῆς περασμένης Δευτέρας τὴν παρῶν του, — κυρίως τοῦ κοίσιου καὶ κυρίως τοῦ ἠμιόσιου — εἰς τὸ δάσος τοῦ Χαλανδρίου, ἐν αὐτοκινήτῳ ἐνοικεῖται. Ἰ. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα εἰς τὰ πεδία, ἐφαγοπῶτον ἠρωϊκῶς. Κατὰ τὰ ἐσιδόμενα ὁ παραδόντες τὸ γέμια ἤγετον ἀφῆρς τὴν ἐξῆς λακωνικὴν πρόσοιν: — «Προσῖνον ὑπέρ τοῦ ὄραου φύλου!» Ἐπὶ τοῦ ὄραου μικρὰ ψυχρότης, τὴν ὁποίαν δέκομε μὴ λεπτὴ, εἰρηνικὴ φωνούλα. — «Αὐτὸ ἦταν ὄλο;» — «Προσῖνον ὑπέρ τοῦ ὄραου φύλου τῶν δύο ἠμισφαιρίων, συνεπλήρωσεν ὁ προσῖνον. Καὶ τότε εἰς τὸν γρηγορώτερον συνδαυμένον, ἰσὸς ὁ γρηγορώτερος, ἠγέρθη καὶ εἶπε μετὰ σοβαροπραξίας: — «Κι' ἐγὼ προσῖνον ὑπέρ τῶν δύο ἠμισφαιρίων τοῦ ὄραου φύλου.» Ἡ ὀμιλήσων ἐμείνε ἱκανοποιημένη.

Chocking

Μὰ σοῦ εἶνε ἕνας ἀθυρόστομος αὐτὸς ὁ ἰδιοκτήτης — διευθυντής τῆς μεγάλης πρῶτινῆς ἐφημερίδος! Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου ποὺ μᾶς ἐξέοσαν, ἐδεχθῆ εἰς τὸ γραφεῖον του — μὲ πόσην καλοσθηρίαν ἐπιλαμπροῦν! — τὴν ἐπισκεψαμὴς κυρίας, κατ' ἴδριν ὄραν, μὲ τὸ χαριτωμένον κοριτσάκι του εἰς τὰ ῥόδια, ἀπειθῶσαν εἰς ἐκλογηγραφίας τῆς «Semaine de Suzette». — «Α, τί χαριτωμένον, τί κοικλίστερο τὸ κοριτσάκι σας, κόριε...! (σέντε μόνον τελείες καὶ τὸ θαυμαστικόν). Ὅ, τι ἔχετε ἐπαίνω σας ὄρατο τοῦ τῶ ἐδῶσας! — Παροντὸν, κυρία μου, τότε θὰ ἐπρεσε νὰ εἶνε ἀγρόσι. Tete de la dame!

Τηλεγραφικαὶ Παρατηρήσεις

Τοῦτο ἀφεῖται εἰς τὴν καμαριέραν τοῦ διευθυντοῦ ἀναγνωματινῆς, ἐθνικῆς, ἐφημερίδος, μέσο τῆς ὁποίας (τῆς καμαριέρας, φυσικῶς) διακινῶνται παρὰ πρῶτινῆς συναδέλφου τὰ νικητικὰ νέα, καὶ ἐξ ἐπὶ τῶν πρῶτων. Πρὸ μηνός, ἡ καμαριέρα ἐξήτει, ὅπως συνήθως, διὰ τὸ τηλεφῶνον τὰ νέα, καὶ ὁ ἀνακρίων νὰ τὴν διαφρασίση συνειδήσας ἐπὶ τῆς ὕλης, τῆς ἀπῆλθης: — «Πέστε στὸν κύριό σας πῶς ὁ ἀνταποκριτὴς μᾶς ἀπὸ τὴν Κοινοταγνινοῦσκα τηλεγραφεῖ ὅτι αἱ διακορυματικῶς Χάρουγκτον καὶ Κεμάλ ἐναυάγησαν...» Ἐκατάλαβαν: — «Μάλιστα! μάλιστα!» Καὶ ἡ ἠμῶν καμαριέρα ἐσεσεσε δραματικῶς πρὸς τὴν κραυγαλοῦσαν διὰ ν' ἀναγγεῖλη: — «Κύριε, μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ Χάρουγκτον καὶ ὁ Κεμάλ ἐναυάγησαν!!!» Σ. Σ. Τίτια rotins καὶ μικροκαυδάλια, καλογραμμένα, δεχόμεθα ἀπὸ δίους τοὺς ἀναγνώστες σας.

Ὁ ΠΥΜ Περὶ χρόνον ἐν τῷ ἡμετέρω μου παρῶνται.

BOYTADES

Ἰδοὺ μερικὴ ἀκόμη σκέψεις γὰρ τὸν ἔρωτα καὶ γὰρ τὴν γυναῖκα διαλεχόμενος ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Schopenhauer καὶ τοῦ Chamfort, οἱ ὁποῖοι ἀμιλλῶνται εἰς μισογυνισμόν:

Ὁ πλατωνικὸς ἔρως εἶνε ἀνοησία. Ὁ ἔρως δὲν ἱκανοποιεῖται μὲ ἕνα ἀμοιβαίον ἀσθημα. Ἐσπῶν ποῦ θέλει, ποῦ ζητεῖ, ποῦ ἀπαιτεῖ εἶνε ἡ κατατήρησις, εἶνε ἡ συνεισθήσῃς ὅτι τὸ ἀγαποῦμενον, τὸ ποδοῦμενον ὅν ἐφίεσται ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνδρὸς, εἶνε ἡ ἐν τῇ κατατήρησι ἀνάλογος τῆς ὀλοτήτος τῶν τέρμων τῶν ἀσθημάτων. Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα στρατηγήματα, χρῆσιμοποιούμενον ὑπὸ τῆς φρέσσης διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς, ὅστις ἡ δημιουργία μιᾶς ἐπιπλέον ἐπάρσεως. Ἡ ἡδονὴ εἶνε βαρεία. Κυτῶνται ἐν ἐρωτικῷ ζευγαρί, τὸ ποῦ εὐμορφο, τὸ ποῦ χαριτωμένον. Πῶς παρηλίδουσι μὲ τὴν ὄρασαν φλόγη τοῦ ἔρωτος, ἐκτονται, ἀποδύνονται, ἀγκαλιάζονται, χορρίζονται, κνηρησιῶνται. Μόλις ἐλθῆ ἡ στιγμή τῆς ἡδονῆς, καὶ τὸ παρηλίδουμα παύει. Τὸ ζευγάρι γίνεται σοφῶρον. Γιατὶ; Διότι ἡ ἡδονὴ εἶνε ζωόφθοις, καὶ ἡ κτηνοδοξία δὲν γέλει. Αἱ δυνάμεις τῆς φρέσσης δρῶσι πάντοτε μετὰ σοβαρότητος.

Ἐνας ἦρως θὰ ἐντρέξεται ν' ἀφῆσῃ καὶ τὸν διαφῶρον παρῶνον συνήθη, ὅχι ὅμως καὶ ἔρωτικῶς, διότι εἰς τὸν ἔρωτα, δὲν εἶνε αὐτὸς, εἶνε τὸ ἀνθρώπῳιν εἶδος ποῦ παρῶνεται, καὶ ταπεινοῦται καὶ κλανθμῶρξει.

Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα ζαρόλομον ἐμπορῖον καὶ καταλήγει πάντοτε εἰς ἀνάσχεσιν: καὶ ἀτιμᾶζεται πάντοτε ὁ ὑποτάκτονος τὴν ἀποχρῆσιν. Μία ἀπὸ τῶς καλλιτέρας δικαιολογίας ποῦ μπορεῖ νὰ ἐξυ γανεῖς γὰρ νὰ μὴ νυμφεῖθῃ ποτὲ, εἶνε ὅτι οὐδέποτε θεωρεῖται ἀτιμωμένος ἀπὸ μίαν γυναῖκα. ἔστω καὶ ἂν τὸν ἀπαύει, ἐπ' ὅσον δὲν εἶνε σύγγρος του. Ὁ ἐρωτευμένους ποῦ καταγορεῖ τὸν λογικὸν μοῦ κάνει τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου ποῦ διαβῆται παρῶνῆτα καὶ κατηγορεῖ τοὺς ἄλλους ποῦ διαβῆσονται ἱστορίαν.

Ὁ κ. Ἐλβετός, στὰ νεατά του, ἦταν ἄρταος σὺν τὸν ἔρωτα. Ἐνα βράδου ποῦ ἐκείνη τὸ ποῦ φοιτῆ ἐπὶ τὴν ἐρωμένην του μαρτῆ Γκωσλέν, ἕνας γρηγομῶνος τρανεζῆτης ἐφῆδύσασε σὶ αὐτὴ τῆς ἡθοσοῦς αὐτῆς: — Μαρτῆ, θὰ εἶχατε τὴν καλοσύνην νὰ δεχθῆτε δέκα χιλιάδες φράγκα εἰς ἀνάλλαγμα μιᾶς ὄρας ποῦ θὰ περνοῦσατε μαζί μου; — «Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἡθοσοῦς, θὰ σὰς ἐδῶνα εἰκοσι χιλιάδες φράγκα, εἰν εἶχατε τὴν καλοσύνην νὰ ἐλθετε ἀγορῶ πορὸ στὸ σπίτι μου μὲ μίαν ἡορτῆ σὺν κ' αὐτῇ» καὶ ἐδεῖξε τὴν μορφήν τοῦ ὄραου ἔρωτοῦ τῆς.

Κάποιος ἐπαρώξεται νὰ νυμφεῖθῃ μίαν νεάν ἀγαπησίτην καὶ ἐλεγε εἰς ἕνα φίλον του: — Δὲν νομίζεις ὅτι μετὰ τὴν γυναῖκα θὰ εἶμαι τελεῖος ἐντύχησι; — «Αὐτὸ ἐξαρτάται.» — Πῶς! ἀπὸ τί ἐξαρτάται; — «Απὸ τῶν πρώτων ἐραστῆν ποῦ θὰ πάθῃ ἡ σύγγρος σου.»

Τὸ φιλίμα ὀμῶνται ὄλες τῆς γλώσσης.

Ἀγῶ ἀνδρὸς ποροῦν ν' ἀντισταθοῦν εἰς μίαν γυναῖκα ἡ ὁποία... δὲν τὸς δέλει.

Εἰς τὴν ζωὴν, εἶνε ὁ πετεινὸς καὶ ὁ κ' ἡ κόττα ποῦ πρῶται νὰ γεννᾶ τὰ χρῶσά αὐτῶ.

Ὁ ἀνδρὸς ποῦ σκέπεται ὅτι ὄλες οἱ γυναῖκες εἶνε τὸ ἴδιο, ὠρισμένως ἀποράσσει νὰ νυμφεῖθῃ.

Ποτὲ δὲν εἶνε πολὺ ἀγά γὰρ νὰ ληρονησῇ κανεῖς.

Ἡ ἀλληγογραφία μου

Σανθὸν Ἰαζότην. — Ἐν σὰς ἀρεοῖς ὁ γάμος, ἐξαικολοῦθησας τὰς σκέψεις, καὶ εἰς αὐτὸν ἀσφαλῶς θὰ καταλήξετε, διότι αὐτὸν ὀρέγεται. Ἐν δὲν θέλετε νὰ νυμφεῖθῆτε, διακόψατε, χωρὶς νὰ φοβῆσθε ἀποκονίασις καὶ ἀσφαρξικὰ δράματα. Ὅλοι καὶ ὄλες τὰ ἴδια λέων. Ἐν ὅμως τὴν ἐξεδεσάσατε ποῦ, ἔχετε καθῆκον νὰ ἐπανορθώσατε τὸ σφάλμα σας. Ἀγγλικὴν Ἰρ. Ὅραν. — Ὑσπορὶν χροικεῖται, καὶ μαλοκοῖ τροσοῖ. Πρὸ παντὸς ἀποφεύγετε τῆς γυναικῶς, γιατί χειρότερος τὸν ἀπομακρύνετε. Μιλήσατε τὸν χωρὶς νεῦρα, φύλαξαι, λογικῶς, θεῖατε τὸν στὴν φιλοτιμίαν του, θυμησθε τοῦ τῆς περσμένως καλῆς σὰς ἡμέρας, φανητε τοῦ πλῆκεῖ, κ' ἐταί σικεσίγ ἐλάξω νὰ τὸν ἐλαυαφέρετε εἰς τὴν ἀνογνωσίαν.

ROMEO

ΠΑΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

31 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 31

Καὶ διηγήθησι εἰς δύο γυναῖκες τὴν ἱστορία τῆς πρώτης γαρσοπύρας. Ἔτσι, γὰρ νὰ ἐξαγγίση τὰ μάτια τῆς Μιμίκα ποῦ τὴν ἐκῶσαν τόσο ἀσθητῶ.

Ἐφῆραν ἐκεῖνες ὅταν ἀκούσαν γὰρ τὸν ἐκβιασμό μὲ τὴ φωτογραφία. Κι' ἐλαβαν πάλι ἀφορμὴν νὰ ἐλεεινολογήσων αὐτὸν τὸν παλιόκοσμο, ὅσον συμβαλῶν καθεμέρα τόσα φοικτὰ, καὶ σάντα εἰς βάρους τοῦ δυστυχισμένου τοῦ κοριτσοῦ...

Αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἡ Ἐρατὸ ἀγγρῶς καὶ ξαναβρῆ τὸ γέλω τῆς, — τόση ἐντύπωσις τῆς ἔκαμε ἡ ἱστορία. Τὸ ξαναβρῆκε ὅμως. Ἄλλως τε, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, κτύπησε καὶ τὸ κουδούνι τῆς ἐξομωρτίας.

Ὁ κ. Κωστάκης, εἶπε ἡ Πελαγία μὲ ἀνακούφιση. — Δὲν τὸ πιστεύω νὰ εἶνε ὁ κ. Κωστάκης, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μέλω. Πῆγαναι νὰ ἴδῃς, Ἐρατῶ μου...

Ἡ Ἐρατὸ βῆκε στὸ διάδρομο φωνάζοντα: — Ἀνοίξε γρήγορα, κυρία-Μάρω! Δὲν ἀκούεις ποῦ χτυπᾶνε;

— Μὰ γιατί δὲν πιστεύετε νὰ εἶνε ὁ κ. Κωστάκης; ὁ ἄρα ἡ Πελαγία. Σὰς εἶπε πῶς δὲν θὰ ἐρθῇ... Ἄν εἶνε, νὰ μοῦ τὸ πεῖτε... Ἡ Ἐρατὸ, ἀποκρίθη ἡ κυρία Μέλω μὲ κάποιο δισταγμὸ. Δὲν μοῦ εἶπε τίσασα... Μάψου ἄγγρῶς τόσο...

Καὶ τὴν ἄλλῃ φορᾷ εἶχε ἀγγίσει... — Ἐρῶ κ' ἐγὼ;... Αὐτὸ τὸ κακὸ ἔχουν οἱ ἀγγρῶς... Βαρῶνται γρήγορα...

— Ἄ, δὲν πιστεύω νὰ μὲ βαρῶθηκε ἀπὸ τόρα!... ἔκαμε ἡ Πελαγία τρομαχμένη.

Μ' αὐτὸς ποῦ κτύπησε τὸ κουδούνι, δὲν ἦταν ὁ Κωστάκης. Ἀπὸ τὸ διάδρομο ἀκούσθηκε μὰ ἄλλη φωνή, χοιρῆ καὶ βραχνή. Καὶ σὲ λίγο μῆκε στὴ σάλα ἡ Ἐρατὸ κ' εἶπε βιαστικά:

Ὁ κύριος Πέτρος εἶνε!... Περάστε μέσα σέρι!

Τότε, ἀπὸ μίαν πόρτα τῆς σάλας βῆσαν ἡ Πελαγία κ' ἡ κυρία Μέλω, μὲ τὴν ἄλλῃ, σκεδὸν συγχρότως, μῆκε ὁ ἐπισκέπτης.

Πῶς ἦταν αὐτὸ καὶ μᾶς θυμηθήκατε; ἄκουσε φεύγοντας ἡ Πελαγία νὰ τοῦ λέγῃ ἡ Ἐρατὸ.

Μὰ ἦθα νὰ ἰδῶ ἂν ὑπάρχη τίσασα καινοῖοιο ἡ τῆς ἀποκρίθηκε ἡ βραχνὴ καὶ χοιρῆ φωνή.

Ἡ Πελαγία δὲν ἀκουσε τίσασ' ἄλλο. Ἀκολούθησε τὴν κυρία Μέλω ὡς τὴν ὄραία ἐκείνη κρεβατοκάμαρα, ποῦ στὸ ἀνάματῶ, φανήται, εἶχε ἀδειάσει. Κι' ἡ κυρία Μέλω τῆς μίσησε εὐθὺς.

— Τὸν ἀκούεις; εἶπε ἔλαγε.

Ἦρθε, μάτια μου, νὰ ἰδῶ ἂν ὑπάρχη κανένα καινοῖοιο... Τὸ ποῦ ἔλαγε; Ὅλο καὶ τῆς κινῶσασαι γρηγορῶς οἱ ἀγγρῶς... Τρεῖς, τέσσερες φορὲς θὰ πάρον νὰ ἴδω κορτίου, κ' αὐτὲς σὸλλες εἶνε. ἔβαστα θέλον ἀλλο... Γι' αὐτὸ μῆλῶσασαι πῶς κ' ὁ Κωστάκης... Δὲν ἔξω ὅμως μπορεῖ καὶ νάρθῃ... Ἀφοῦ σοῦ εἶπε... Περιμένε τὸν δὲν ἀκόμα κανένα τέταρτο... εἶνε καὶ χωρίς... Ἐγὼ σὰμ μὴ στιγμή νὰ ἰδῶ τὸν κ. Πέτρο... Εἶνε δύσκολος λιγάκι στὰ γούστα του, μὰ πολὺ καλὸς... Περιμένε!

Κι' ἡ Πελαγία ἐμείνε μόνη νὰ περιμένῃ. Θὰ ἐρχόταν; Ἡ ἀλήθεια, τὴν εἶχε βαρῶθη; Δὲν φαντάσθηκε βέβαια ποτὲ πῶς θὰ τὸν εἶχε ἀκόμα τόσο γρήγορα.

Καὶ τὴν ἔλαγε νὰ βρῇ ἄλλον; — Μὰ ὄχι... δὲν ἦταν δυνατό... Κάτι θὰ τοῦτρε σήμερα τὸν Κωστάκη... Ἐπρεσε νὰ τὸν περιμένῃ... Καὶ νὰ μὴν ἐρχόταν καθόλου σήμερον, αὐτὸ θὰ τῆς νηνοῦσε... Δὲ ἐφρόντιζε νὰ τὴν ἀνταμώσῃ καὶ νὰ τῆς πῆ...

Ἄλλα περισσότερο κ' ἀπὸ τὴν ὑπόστα ἀγοροφῶρα τοῦ ἐρωτοῦ τῆς, ἡ Πελαγία, μόνη τὴν ὄραση τῆς βασιλικῆς ἐκείνη κρεβατοκάμαρα, συλλογίζονταν τὴν κατάντια τῆς Μιμίκα.

Τὴν παραμοχρῆ ἀμφοβολία δὲν εἶχε πῶς ὄσα τῆς φανῶσασαι ἡ Ἐρατὸ ἦταν ἀλήθεια. Καὶ πόσο τὴν ἔβλεπε νὰ συλλογίζεσται πῶς ἡ Μιμίκα, ἡ Μιμίκα ποῦ δὲν τῆς ἔλασε τίσασα, ἐφῆσασε τόρα νὰ ἀγαλῆν ὁ παλιόκοσμος καὶ νὰ κουλῆται σὲ παλιότερους!...

Μ' ἀλήθεια, δὲν τῆς ἔλασε τίσασα; Ἡ μή πως ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἀπῆνε ὁ πατέρας τῆς, τῆς ἔλασαν σὸλλα τῆς καλῆς τῆς Μιμίκα;... Βέβαια, εἶπε ποῦ ἦταν μετῆμῆνη αὐτῆ... Ἡ ἀνάγκη τὴν ἐκῶσε... ἡ ἀνάγκη!

Καὶ γὰρ πρώτη φορᾷ σκέψθηκε ἡ Πελαγία, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκείνο ποῦ τόσο τῶν ἀπρεσε, γὰρ νὰ λιγορῆθῃαι νὰ ἔξωσα.

Στὴ θέση τῆς, ποροῦσαν νὰ ποροῦσαν μὴ μικρὴ καμαριέρα, φτηνότερη. Ἡ μὴ μεγάλη, ἀμφορετικὴ ποῦ νὰ μαγερεῖται καὶ νὰ κἀνη κ' ὄλες τῆς ἄλλες δουλειῆς.

Πάλι, πῶς ἄφαινε τὴ Μιμίκα;... Γι' ἀγίαση τῆς, καὶ χωρὶς μισθὸ θὰ καθόταν. Τόρα μάλιστα ποῦ κέρδιζε ἀπ' ἄλλο... Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνα πῶγμα ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πρῶτεῖ... θὰ τοῦς ἐπαρῶσασαι τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ βέβαια ποῦ δὲν θὰ δεχόταν τὴν θυσία τῆς...

ἔβαστα, εἶπε ἐφευρε, εἶτε ἐμεινε αὐτὴ χωρὶς μισθὸ, δάλλαξε τάχα ἡ Μιμίκα ζωή; — Ἐνας μόνον τρόπος ἴσως ὑπῆρχε: Νὰ τῆς τὰ πῆ ὄλα, γὰρ νὰ τῆς δέξῃ πῶς κῶσε ὁ κόμος καὶ νὰ τὴν κἀνη νὰ φορηθῇ...

Ναί, μὰ πῶς θὰ τῆς ἔλαγε, χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ κ' αὐτῇ; Κι' ἡ Πελαγία δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ποτὲ ἡ Μιμίκα τὴν δικὴν γὰρ κατάντια. Ὡς σὸλλο, τὴν εἶπε γὰρ κοριτῆ ἀγνῶ. Δὲν ἔξωσε ὄτε γὰρ τὸ Φῶκο ὄτε γὰρ τὸν Κωστάκη. Ὁ Φῶκος, γὰρ τὴ Μιμίκα, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀπιστος ποῦ παρῶσασαι τὴν ἀραβουασιακία του, μὰ χωρὶς νὰ τὴν καταστρέφῃ. Κι' ὁ Κωστάκης, ἕνας παλιναρωσῶκος ποῦ δοκίμασε νὰ τὴν κλέξῃ, καὶ χωρὶς νὰ τὸν κατασθῶσῃ. Ποῦ τῶσε τὴν κ' καὶ πῶς!.. Ἄ, ὄχι!..

Αὐτῆς τῆς θλιβερῆς σκέψεως ἐμεινε μόνη τῆς ἡ Πελαγία, ὅταν ξαναγύρισε στὴν κρεβατοκάμαρα ἡ κυρία Μέλω.

Εἶχαν περάσει ὡς δέκα λεπτά. — Δὲν ἐφῆγαν ἀκόμα ὁ Κωστάκης, τῆς εἶπε. Καὶ μοῦ φανήται πῶς ἀδικα, παιδί μου, τὸν περιμένεις.

— Τότε νὰ φύγω, μὰ μὴ σὰς δίνω καὶ βάρους... ἀποκρίθηκε ἡ Πελαγία.

Καὶ νομίζοντας πῶς αὐτὸ ἤθελε καὶ ἡ κυρία, σκεπῶθηκε γὰρ νὰ φύγῃ.

— Μὰ ὄχι, δὲν σοῦ τόσα γὰρ νὰ φύγῃς! τῆς εἶπε τότε αὐτῇ. Τὴ βάρους μᾶς ὀνεῖς; Καὶ δὲν κἀθεσαι ὄσο θέλεις;... Τὴ ζήτημα εἶνε πῶς ὁ δικὸς σου δὲν ἀέρθη. Ἀφοῦ κᾶ δὲν ἦρθε ὡς τόρα, ἐγὼ ἀπελάσθηκα.

— Μὰ γι' ἀπὸ λέω κ' ἐγὼ... ψυθῆρισε ἡ Πελαγία. Σὰς ἐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ εἶ νὰ καθῶσαι νὰ κάμω;

Ἡ κυρία Μέλω τὴν εἶπε πλησιάζει πολὺ καὶ, σκεπῶντας ἄσφαιρα αὐτὴ τὴ στιγμή, τῆς εἶπε σὶ αὐτῇ: — Ἔτσι κ' ἔτσι, ὁ Κωστάκης δὲν εἶν' ἐδῶ. Κι' ἂν ἐρθῇ ἀργότερα, τὸν λέμε πῶς ἐφινγε. Μσοῦ εἰς νὰ γνωρίζεις αὐτὸ τὸν κ. Πέτρο;

— Ἄ, ὄχι! ὄχι! φώναξ' εὐθὺς ἡ Πελαγία. Νὰ φύγω... — Καλὰ, παιδί μου, ἀφοῦ δὲν θέλεις, εἶπε ἡ ἄλλῃ μαλακά. Μοῦ φανήται ὅμως πῶς δὲν ἔθῶσανε τίσασα... Μία ἀπῆλη γνωριμία... Νὰ σὲ ἰδῇ μόνον ὁ ἀνθρώπος... Καὶ ποῦ ἔξωσι; Μσοῦ εἰς τὸν ἀέρος καὶ σένα... Κι' ἂν εἶναι πραγματικῶς νὰ σ' ἀφήσῃ ὁ Κωστάκης...

— Τί; ἔκαμε ἡ Πελαγία. Νὰ πῶμ' αὐτόν; Γὰρ νὰ μὲ πῶρῃ δὲν-τρεῖς φορὲς ὁ ὄστερα νὰ θέλῃ καινοῖοιο;... Τέτοιος δὲν μοῦ εἶπατε πῶς εἶναι!... Ὅχι, κυρία Μέλω, ἐχαριστῶ πολὺ. Ἀφήστε με νὰ πάω στὴ δουλειά μου.

— Μὰ... στάσου μὲν στιγμή νὰ σοῦ πῶ. Πρῶτον, ποῦ θὰ τὸ ἀρέσῃς πολὺ, — γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιη, — καὶ δὲν θὰ δὲ βαρῶθῃ γρήγορα. ἔβαστα, δὲν σοῦ εἶπα πῶς τέτοιος εἶναι ὄλοι οἱ κύριοι; Ποῦ θὰ βρῆς τὸν καλύτερο; Πτωχὸ κοριτῆ εἶσαι καὶ σὺ, τὴν ἀρεῖκα σου κάνεις. Κι' ὁ Κωστάκης σὲ βαρῶθηκε. Γιατὶ νὰ μὴ γνωρίζεις ἕναν ἄλλο καλύτερο του;... Κι' ἐπιτέλους δὲν σοῦ λέω νὰ πᾶς τόρα μαζί του. Μόνον γὰρ τὸν γνωρίζεις. Ἔτσι, γὰρ καὶ δὲν ἐνδεχόμενον. Τί θὰ ζήσῃς;... — Ὅχι, ὄχι, ἐχαριστῶ.

Κι' ἡ Πελαγία ἐμείνε νὰ φύγῃ. Μ' ἔσφαιρα ἡ κυρία Μέλω ἀλλάξε ὄφρος. Ἀπὸ συμβουλετικῶ, ἐμείνε παρακαλεστικῶ. Κι' ἀγκαλιάζοντας μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρα τὴν ὀμορφή καμαριέρας, τῆς σφῶριξε: — Γὰρ μὲν!... Θὰ μοῦ κἀνης γάχη, ποῦ θὰ σοῦ τὸ χροσθῶ... Ὁ κ. Πέτρος εἶν' ἕνας ἀνθρώπος; χρήσιμος ποῦ ὄλομ νὰρῶται σὰτι μου... Καὶ σήμερον, ἐτυχε νὰ μὴν ἔχω καμμὴ νὰ τοῦ παρῶσασαι... Ἐλα, σὲ παρακαλῶ... Νὰ σὲ ἰδῇ μόνον, νὰ γλυκαθῇ, καὶ νὰ ξαναγῶθῃ... Ἐλα, κάνε μου τὴ γάχη... Ἐλα, γὰρ σου! Καὶ μιλῶντας ἐτσι, ἡ κυρία Μέλω ἐσπῶρξε μαλακά τὴν Πελαγία πρὸς τὴν πόρτα. (Ἀκολουθεῖ)

Ἄγοράσονται δὲν γὰρ ἀγροσῶτα κοκάμια ἡ γροσῶ εἰς τὸν διακηρῶσασαι ὀδογῶταροτον Σαπῶδα 51

ΜΑΡΙΕ ΚΟΡΕΛΛΙ ΝΤΟΛΟΡΕΣ

Μετ. Δίδος: ALEX

43 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 43

«Έτσι και με τον Φίλιππο: Αν πάγη να με αγαπάει θα πη ότι είμαι δουλοπύδη που εμπαίριζαν και το πετόν.»

Είχε προσφέρει τας λέξεις αυτές με μεγάλη ηρεμία, σάν να εύρισκαν αυτήν την λίσαν εντελώς φυσικήν. Και ή λαϊκή Γουινολέι, την όποσαν είχαν άφορμίσει τά λόγια αυτά, εύροσχετό εν άμηχανία.

Ντολορές, της είπε τέλος, είσαι ό πειό απαράνεος τόπος που ένγνώρισα. Πρώτη φορά είδα γυναίκα να άδομαρχή για τον άνδρα της.

Και ή λαϊκή Γουινολέι έσηκώθη διά να φύγη, ένώ ένας στεναγμός άνακουφιστός ήτο ή μόνη άπάντησις εκ μέρους της Ντολορές.

Πρόκει να της φέρω αποδείξεις, άλλουως δέν θα πιστώσει, έλεγεν ή Κλάρα εν φ ή σπουταλής άμαξά της την άδίκη εις τον μέγαρόν της.

Άνάγκη όμως να είπωμεν εις τους άγαπητούς άναγνώστas, ότι ή λαϊκή Γουινολέι δέν είχε κα έντελώς άδικον να κατηγορή τον Φίλιππον, διότι πρόκειται τον έβλεπαν σηνά να πηγαίνη εις της αντέτας Βιολέττας Βίαιο.

Ό μόνος δέ είλικρινής φίλος του, ό Λόριμα, που θα ήτο πρόθυμος να κάμη τ' άδύνατα δυνατά διά ν' άποδείξη την άδωδότητά του, ήτο μακράν, όποτε ποιος θα ήθελεσκιζέτο τώρα τον λόβον Έρικτιον άνέναντι της κακίας του κόσμου;

Ένα βράδυ, παρά την συνήθειάν του, ό Φίλιππος είχαν έξέλθη μετά του γεύμα προφοσθηθείς ότι είχε κάποιαν ύπόθεσιν με τον γραμματέα του Νέβιλ και ή Ντολορές είχε μείνη μόνη.

Κατ' άρχάς εκάθησε κοντά εις τον άναμμένο τζάκι κα ήρχισε να διαβάξη κάτι γράμματα του πατρός της, όταν έξωσαν εκτόπισεν ή θύρα της τραπεζαρίας και ό υπάχρητης της άνήγγειλε τον Σέρ Φράνσις Λένος.

Εκκληχήτη αυτή έσηκώθη με τό ήγεμονικόν της ύφος, που έφάνερνε και άρετην ύσταρρόκειαν, και άρου τον εξαίρετος με όλην ψυχρότητα του είπε με τόνον φωνής ήσυχόν: «Ό Φίλιππος δέν εινε έδω.»

Τό έξωρα-έσπευσε ν' άπαντήση ό σέρ Φράνσις Λένος-πρό όλίγου τον είδα να είσέρχεται εις τό θέατρον Μαργίαντ.

Η Ντολορές άρχισε θανασίμως, αλλά κυρία έαυτης προσεκάθησε να κινήγη την ταραχήν της.

«Ναι; τον ήρώτησε με ένα βεβιασμένο χαμόγελο-Είμαι πολύ εύχαριστημένη, γιατί αυτό θα τον διασκεδάση λίγο» έργάζεται τόνον πολύ ό καύμενος!...-καί διά να μη δείξη ύσταρρόκειαν έπαρόψασε με γλυκύτητα: -Είπε άρεκέτό κροτό έξω-καίνετε ένα τοϋί σέρ Φράνσις;»

-Σας εύχαριστώ, άπήνησεν αυτός-άν δέν εινε πολύς κόπος.

Η Ντολορές έσηκώθη και εκτόπισεν τό κουδούν, όλίγα λεπτά δέ βροδύτερον έφάνη ό υπάχρητης με ένα ύσκον περιέχοντα όλα τά του ταγού.

«Ελάξω να μη σάς έννοχλώ, της είπεν ό σέρ Φράνσις σίνον τό τοϋί του και συγχρόως σπουδάξον την φυσιογνωσίαν της ξανθής συνομιλητριάς του.

-Κάθε άλλο, άπήνησεν αυτή, μόνον που λυπόμαι ότι δέν εινε έδω ό σέρζυός μου να μιλήσετε μαζί.»

-Δέν πειράζει; είμαι εύχαριστημένος αν μιλήσωμεν και οι δύο μας, άρεκέ να θέλετε, λαϊκή Έρικτιον.

-Εύχαριστός, αλλά έσύρετε, έγώ δέν είμαι καθόλου όμιλητική. Θα τό παρετηρήσατε, νομίζω-άλλως τε τί να πώ έγώ με ένα κόνιον;»

κτον, δέν είχε συκοφαντία, αλλά ή καθαρά αλήθεια. Δυστυχώς ό άνδρας σας σάς άπατά, -Τοίματε να προσφέρει μία τέτοια λέξι; I τοϋ έφώναξε και τά μάτια της έπετόσαν φλόγας.

«Άλλως τε, δέν είσθε σεις άρμόδιος να έλέγγετε τών πράξεις του σέρζυός μου! Και με αυτές τας λέξεις ή Ντολορές έκαμε δύο βήματα προς την θύραν με την πρόθεσιν να φύγη-άλλά ό σέρ Φράνσις την ήμπόδισε με εύγένεια.»

«Ό, μείναιτε, λαϊκή Έρικτιον, της είπε, και πρό πάντων μη θυμόνατε μαζί μου για όσα σας είπα. Τό έκαμα για τό καλό σας...Με πειράζει τόσο να άκούω ότι σάς λυκοδύνται εις τά καλόνια καί μιλούν για σάς...»

«Άλλά δέν εινε καθόλου άνάγκη να με λυκοδύνται ούτε να μιλούν για μένα, διέκοψε ή Ντολορές. «Ό άνδρας μου με λατρεύει-ά γέννησε βιαστικά, σάν να ήθελε ν' άντλήση άθροος, καί έξηκολούθησε: Ναι, εινε ό πειό εύγενής, ό πειό άφωτισμένος σέρζυός. Είμαι εύτυχής μαζί του, και κάθε ήμέραν εύχαριστώ τον Θεόν που μου έχάρισε ένα τέτοιον σέρζυον-καί σάν κάποιον αφηρδία σέμνης με της είχαν έλθει εις τον νούν έπισησε τον σέρ Φράνσις και του είπε κοκκινίζουσα: -Αν ήθελε, μπορούτε να μου προσφέρετε μία πολύ μεγάλη εκδούλευσι. Δέν έχετε παρά να είπατε εις όλους αυτούς που με λυκοδύνται πώς άπατώνται και ότι είμαι ή εύτυχιστέρα σέρζυός. Να προσθέσετε δέ καί κάτι άλλο: «Ότι έχω μεγάλη έμιαστοσύνη εις τον άνδρα μου και δέν άμφιβάλλω ποτέ για την άγάτη του.

-Ποτέ; Είσαθε βεβαία;»

-Βεβαιότατη. Ό Φίλιππος στέκει τόνον ύψηλά, όποτε ή κακία του κόσμου ποτέ δέν μπορεί να τον θύξη. Παραδέχομαι ότι πηγαίνη εις τό «Μαργίαντ», αλλά δέν εύρισκω ότι πρέπει να μου δίνη λόγον των πράξεών του, άφοτι μάλιστα έξουό ότι έχω πεποδύθην από ό, τι κάμνει εινε σωστό! (Άκούουθε!»

ΈΝΕΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Χαρισμένο σόν Κωστή Παλαγεωργιάδου

Βουβές πικά είναι ή νυχτιές έρημα τά σοκάκια, σάν πρώτα δέν άκούγονται όμορφα τραγουδάκια.

Έπανου τό κελάδημα άνόμα και τ' αηδόνι, μόνό του μοιρολόγι του άκούγεται του Γκιώνη.

Και όλ' αυτά άσ' ήτι στιγμή που έφυγε ή χαρά μας, γιατί μάς πηραν τον Κωστή στα ξένα πό κοντά μας.

Τέμνην - Αιγίου, Άλονάκης 1921.

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Δ. Σ. Κόζ. Έναυθα. - Είσαθε άνθρωπος άνεταρμένος, έξυπνος, νευράδες και με μυαλό εύστορο. Σοβαρός έπιμένετε να σας πώ κι' άλλα; Μάλλον ψηλάς ό άδύνατος. Σκατάρετε; Ύπερωμαντική όν. - Είσαθε έλαφρός πονηρός, χαρακτηρη όμως καλόβολος, συμβιβαστικός και λογικός. Δέν κατατρίβετε πολύ με λεαπομέρειες, κι' αυτό σας δίνει άρεκετόν άέρα στην ζωήν.

Τι τίκαν Διγκ. Πειραιά. - Έχετε χαρακτηρη εύγενικόν, όχι δέ πολύ θετικόν. Είσαθε μάλλον αίσθηματική, ρομαντική, σάς παρασέρει ή καρδιά, καί φροισιάτης. Ψυχή με καλαισθησιαν. Άνάπτυξις άρεκετή.

Α. Α. Έναυθα. - Συστηματικός χαρακτηρη και έπιμονος πολύ. Ψυχή κατά βάθος καλή, άλλ' άτέχνος έκδηλομένη. Ζηλεύετε πολύ. Μυαλό γερό. Άνάπτυξις όχι μεγάλη.

Ψ. Γ. Αθήνησι! - Είπε πολύ άμφιρόβον αν έχη ένα όρισμένον χαρακτηρη. Έν πάση περιπτώσει φαίνεται ήσυχν, έλαφρό, με εύκολήν άντίληψη. Άλλά τίποτε σταθερό, μολονότι κρείς άρεκετή. Είπατον τά στοιχεία της συστηματοποίησης ύδαδν και χαρακτηρη. Άνάπτυξις όχι μεγάλη.

Παράδοξο Κατόκι, Θεσσαλονικήν. - Σεις θέλετε να φαίνεσθε πώς έχετε δικόν σας χαρακτηρη. Κάνετε σηνά τό άντίθετον άσ' ό, τι πρέπει. Είσαθε πεισματική, παιχνιδιάρη, παμπόνηρη, ήσυχν, αλλά καί μία σιγαλοσκαπιδί!... Παναγίτσα μου!

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Έργήνόν τά έργα των κ. κ. Θάνου Μηλιδότη (εξαμενηός καλά και τά δύο), Β. Κασσάκη, Γ. Τουφεξή και Η. Σταμάτη.

Θά έργήναι καί τό «Χαμένη Άγάπη» του κ. Α. Δομαξ, άν μου τό έναστέλλη με την βεβαίωσιν ότι εινε έξ έλοπλήρου και άσπικιστικώς δικό του.

Δέν διαβάζω καθόλου τά έργα των δίδων και κυρίον Ε. Παπαδοπούλου, Wisnik, Ν. Βυζαντίου, Φ.Κ.Δ. και Άκη,διότι εινε μεγάλα.

Έσαναλαβάρην για να τό μάθουν και όλοι οι καινούργιοι άναγνώστα, ότι μου εινε άπολύτως άδύνατος να έχρηζόν έργον ύπερβαίνον εις έκτασιν τούς 30 στίχους της «Σφαίρας».

Έξαιρέσις δέν γίνεται σέ κανέναν. Αυτό τό ποιήμα σας έχει κάμποσα λάθη, κ. Π. Βενέτη, ίδίως ό στίχος «ή στιγμή έκαί παγγέννημα τό σπρηκό σου όλεμο» και ή λέξις «θεύμορφο». Άποφεύγετε της σύνθεσης λέξεις αν δέν εινε άπολύτως έπιτυχημένες. - Τό θέμα τον έντελώς κοινό, δις Nelly, όλοι τά ίδια γράφουν. - Τό άρχικόν μόνό καλά εύρημένο, κ. Κ. Κυριακόπουλε, καί κίτω δέν λέει τίποτε πρωτότυπον. - Πολύ όραίο ός θέμα τό ποιήμα σας, κ. Γ. Σταμούλη, δέν τά καταφέρατε όμως καλό στους στίχους. -Αυτό λέγεται άπορροή εις αυτοκτονίαν, κ. Τόνη, γιατί, παιδί μου; Τό γράμμα σας έχει έντελώς γυναικείον ύφος. - Είσαθε πολύ έπηρεασμένος από τον Σολωμόν, κ. Β. Χατζηκρίστος, τον μιμησθε στο μέτρο των στίχων καί έν πολλοίς στην άπλοτητα της φράσεως. Λείπει άκόμα ή τέχνη, ομοιοψόνησις βλέπω ότι εργάζεσθε εύσυνείδητα κι' αυτό πολύ μ' εύχαριστεί, μακάρι όλοι να έκαναν τό ίδιο. - Πολύ κένθημα και περισσώτερον άτεχνα, δις Β. Κιρκ. Γράψτε εις πέζον και ό λιγώτερον μελαγχολικά, ίσως καταφέρατε τίποτε καλλίτερον. - Προσπαθείτε, δις Όραία Άγιστος, να διαλέξετε θέματα γενικωτέρου ένδιαφέροντος. Αυτή ή άνάγκη εις έντελώς ύποκειμενική. - Δέν φαίνεται καλά έντελώς που θέλετε να πητε, κ. Σ. Σατιήχο. - Δέν εινε για έχρησιον τά έργα σας, κ. κ. Γ. Κατοπόδη, Κ. Αβραμίδη, Κ. Κωσταβάσιλη, Δ. Στοιμόπουλε, Ν. Μανιώτη, Η. Για...λλο και Γ. Μαρκέτο.

Τό «Εκδιήκισις που τρελλάνει» θα τό χορηγοποιήσω άργότερα, κ. Ρ. Σαορή. -Ναι, κ. Ν. Κράλλη. -Σκέψετε δέν δημοσιεύει, κ. Βοτς Λυρικιά θέλω, ή εύδημογραφία ή προαγματική γεγονόςτα. -Αν προσέξτε, κ. Ζ. Παπαδάκη, θα ίδήτε ότι τον περισσώτερον χόρον καταλαμβάνουν τά «Ιδιώτερα των Πολεμιστών» καί μόνον προς χάριν του γίνεται αυτή ή θυσία.

Σεις που είσαθε άξιωματικώς και πολεμιστής δέν θα έπερατε να παρανοστήσε. Έμένα τυλίχιστον δέν μου κάμει καρδιά να μη ίδιωσικω ό, τι μου στέλλουν τά παιδιά του Μετόπου. - Τήν έξουομε άνυπόχρεοτήτη την ασσοκέρδεσαν που γίνεται εις βάρος της «Σφαίρας», δις Wisnik, αλλά δέν ύπόκει κανείς τρέπος να κατακολεμηθή. Πώς να τούς έξαναγκάσωμεν να την κόψουν 30 λ. σο εινε τό κανονικόν δηλαδή; Η μόνη θεραπεία τοϋ κικού εινε να έγγραφεσθε συνδρομητά διά να σάς στέλλεται τό φύλλον άς' εύθείας. -Εύχαριστώ, κ. Cassand. Θα έπροτιμούσα ποιητάς από μοντέρνους άσ' τό Λαριγιότιν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Οθάριν δέ Λαρού. Τό σταλόν εινε άκατάλληλον. -Β. Ζωάκον. Λραχ. 10. -Ζ. Παπαδάκη. Μυστισ. έστάλη, όπως στέλλονται ειςνε σχεδόν φάκελλος. -Ντ. Άνδρεάδην. Εις τάς Έξνας Δημοσιεύσεις δραχ. 12. -Jonny. Στελίστε έλληνιστί να δημοσιευθή. -Αθαν. Νικολ. Τό ψευδώνυμον που έστείλατε άνήκει εις άλλον. -Αν. Μιχαήλ. Ύπαρχουν προς 30 λεπτά έκαστον. - I. Χριστοδουλάκη. Ψευδώνυμον δρ. I' έννοικίας θυρίδος δρ. 5. - Β. Φαινήχο δρ. 10. -Τόνη Φόλην. Τό θέμα εινε έντελώς έγένον προς της «Σφαίρας». -Δ. Βάγιαν. Είπε δόσκολον. -Δ. Σουγύη. Κάποιος σας γέλασε. Δέν έχομεν άνεψκον. Προφορικώς θα σας λέγαμε περισσότερα. Δ. Κ. δρ. 20. -Ρώμον διωρθώθη έτσι τό ψευδώνυμόν σας διότι τό άλλον άνήκει εις άλλον. -Αν θέλατετέλλετεάλλο.

Ελήφθησαν οι συνδρομαί των κ. κ. J. Nicolaides, Α. Τσακρά, Π. Στελλάκη, Α. Μελντή, Κ. Τζιβελάκη, Γ. Κοσστή, Μ. Παπαλήση, Δ. Στεφανίδου, I. Κατοπόδη, Ν. Ζωάκη, Γ. Νικολοπούλου, Δημ. Κόντου, Δ. Μελά, Α. Σαυρογιαννική, Σ. Καλιανή, Α. Σταυροπούλου, Βαλμά Ζωγράφου, Δ. Μαγκριώτη, Κ. Σαυροπούλου, Α. Χ., Ν. Μασσίνα.

Ημερολόγια της «Σφαίρας» δρ. 10 έκαστον. Ό 2ος τόμος του 1920 της «Σφαίρας» δραχμής 30.

ΤΑ ΙΔΙΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

20 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς μετά μορφωμένα κηρύον και δεσπονίδων. Σκοπός γνωριμία. Γράψατε Τάξην Νικολαίτην ρ. Γ. Έναυθα. -Χρυσάιον πατριώτικόν Άννα Πολυκράτους, Άλίκη Έλευθεριάδου, Καίτη Χριστοφορίδου και Βασίλεια Παναγιότου, σάς συγχάρω που έψηφισατε την φροσίαν και γλυκειά μας Σμυρνιά. Έτσι να κάμνετε όλες. Σας στέλωμαι χαριστήριους, Α. Τσακίνης. -Κορίτσια Σμυρνής Κορδελιού Βουτζά συμπαιχόντες προς κατακολεμησιον των μυστικόν της Αραφής; Γράψατε «Μάη καί Α. Τσακίνην» ρ. Γ. Σμυρνή. -Άλληλογραφή με άπεύθειαντας έσι κάποιος θέματος Έλληνιστί καί Γαλλιστί. «Μελαγχολικός Παύλος» Ξενοδοχείον Πελοποννήσου Μετακόλλ. -Έγγενές Ίδιωνόν Λυκοδύνει διότι άδύνατος να δεχθώ. «Όραία Άγιστος». -Κατόπι άποφασίσεσθε όλομείλις συμφορές άνακρησσομεν άρχηρόν τομους Λεβαθείας τον «Μαΐστικη Μιροίτη» Les mages de la rose Grix. Αθήνα. -Πρόην Μαζουραρά τά άστρον ήδη Κόρης Καρόν καί Ίσπότης Θανάτων για να έξερη είσαι ό Εύκλειεύς Μαν. Σέ άπολιόλιτο διότι ό σκοπός σου δέν εινε καλός. «Μυστηρώδης Προσάτης». -Διά πρώτην φοράν εισορχόμενος εις τό σαλονί της «Σφαίρας» ατό άλληλογραφία με νέους καί διδας. «Κόρη δέ Κουσίη» θυρίς 149 Γραμμάτι «Σφαίρας». -Ανταλλάσσω σ. ρ. καί έρωτικώς έπιστολάς με νέας κίτω των 20 έτών. «Αδν Ριβέτιό» ρ. Γ. Χαλκίδα. -«Νέμεισσι» σου δείχνει άνακρησσοτή σου. «Διαβόλεμον Τραίν» τρέχει πολύ; ό, τι και τόνον γιατ' είσαι ό Βασ. Πλατ. «Ίπατία Θανάτων» τόσο άδρανεις; «Κοιράδες» τά κόλλα θα σας φάνη για προσέξαι, γνωρίζετε καλά είμαι ό «Αρχηγός» Κατακόλλιον Πυρός. «Ίπαότης Αθήνων». -Ανταλλάσσω έπιστολάς με διδας πανταχόθεν, προτιμώνται Άθήνων, Πειραιώς, Λεβαθείας. «Διαρτας» ρ. Γ. Αθήνα. -«Αλτ καρίτσια, ένα ναυτικά άπογοητευμένο άλληλογραφεί με όλες για να γινήη τό καβήμον. «Απογοητευμένο Ναυτικά» ρ. Γ. Αθήνα. -Εισορχόμενι διά πρώτην φοράν στο σιλόνικη της «Σφαίρας» ανταλλάσσω σ. ρ. με όλο τον κοσμίον. «Απαρηγόρητος Μιροίτη» ρ. Γ. Αθήνα. -Ανταλλάσσω πανταχόθεν σ. ρ. αν θέλετε και γ' άνακρησσοτή σας δίδω την καρδιά μου για να έξερη. «Τρελλό Μελαγχολικό» ρ. Γ. Αθήνα. -Διαβόλεμον Τραίν» δέχομαι ανταλλαγίαν. «Απογοητευμένο Σκαπανάκι». -Νέοι καί διδας ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς. Σκοπός άπόκτησις φίλων. Γράψατε «Ζάν-Σερα» ρ. Γ. Χαλκίδα. -«Βολφορός» Άρτεμισ. «Ερωσολόν», δέχομαι άλληλογραφίαν. Άλέξανδρος Χ. -Ανταλλάσσω γραμματίνα με νέους «Διωμένο πουλι» θυρίς 129 Γραμμάτι «Σφαίρας». -Τρεις ναοαί διδας ανταλλάσσω σ. ρ. Γράψατε Έλσα, Πελαγία, Ροδόνη ρ. Γ. Αθήνα. -Νέοι, γράψατε σέ μία μικροίτα ναύιδα. «Γαλονόλια» ρ. Γ. Γύθειον. -Ανταλλάσσω σ. ρ. πανταχόθεν. έπιστολάς δέ μόνον με νέους και νέας εν Λαοδανελλίον, Καλλιπόλειως και Σμυρνής. εις έπιστολάς ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε «Παραδείσιον άνειρον» ρ. Γ. Σμυρνήν.

Ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς μετά μορφωμένα κηρύον και δεσπονίδων. Σκοπός γνωριμία. Γράψατε Τάξην Νικολαίτην ρ. Γ. Έναυθα. -Χρυσάιον πατριώτικόν Άννα Πολυκράτους, Άλίκη Έλευθεριάδου, Καίτη Χριστοφορίδου και Βασίλεια Παναγιότου, σάς συγχάρω που έψηφισατε την φροσίαν και γλυκειά μας Σμυρνιά. Έτσι να κάμνετε όλες. Σας στέλωμαι χαριστήριους, Α. Τσακίνης. -Κορίτσια Σμυρνής Κορδελιού Βουτζά συμπαιχόντες προς κατακολεμησιον των μυστικόν της Αραφής; Γράψατε «Μάη καί Α. Τσακίνην» ρ. Γ. Σμυρνή. -Άλληλογραφή με άπεύθειαντας έσι κάποιος θέματος Έλληνιστί καί Γαλλιστί. «Μελαγχολικός Παύλος» Ξενοδοχείον Πελοποννήσου Μετακόλλ. -Έγγενές Ίδιωνόν Λυκοδύνει διότι άδύνατος να δεχθώ. «Όραία Άγιστος». -Κατόπι άποφασίσεσθε όλομείλις συμφορές άνακρησσομεν άρχηρόν τομους Λεβαθείας τον «Μαΐστικη Μιροίτη» Les mages de la rose Grix. Αθήνα. -Πρόην Μαζουραρά τά άστρον ήδη Κόρης Καρόν καί Ίσπότης Θανάτων για να έξερη είσαι ό Εύκλειεύς Μαν. Σέ άπολιόλιτο διότι ό σκοπός σου δέν εινε καλός. «Μυστηρώδης Προσάτης». -Διά πρώτην φοράν εισορχόμενος εις τό σαλονί της «Σφαίρας» ατό άλληλογραφία με νέους καί διδας. «Κόρη δέ Κουσίη» θυρίς 149 Γραμμάτι «Σφαίρας». -Ανταλλάσσω σ. ρ. καί έρωτικώς έπιστολάς με νέας κίτω των 20 έτών. «Αδν Ριβέτιό» ρ. Γ. Χαλκίδα. -«Νέμεισσι» σου δείχνει άνακρησσοτή σου. «Διαβόλεμον Τραίν» τρέχει πολύ; ό, τι και τόνον γιατ' είσαι ό Βασ. Πλατ. «Ίπατία Θανάτων» τόσο άδρανεις; «Κοιράδες» τά κόλλα θα σας φάνη για προσέξαι, γνωρίζετε καλά είμαι ό «Αρχηγός» Κατακόλλιον Πυρός. «Ίπαότης Αθήνων». -Ανταλλάσσω έπιστολάς με διδας πανταχόθεν, προτιμώνται Άθήνων, Πειραιώς, Λεβαθείας. «Διαρτας» ρ. Γ. Αθήνα. -«Αλτ καρίτσια, ένα ναυτικά άπογοητευμένο άλληλογραφεί με όλες για να γινήη τό καβήμον. «Απογοητευμένο Ναυτικά» ρ. Γ. Αθήνα. -Εισορχόμενι διά πρώτην φοράν στο σιλόνικη της «Σφαίρας» ανταλλάσσω σ. ρ. με όλο τον κοσμίον. «Απαρηγόρητος Μιροίτη» ρ. Γ. Αθήνα. -Ανταλλάσσω πανταχόθεν σ. ρ. αν θέλετε και γ' άνακρησσοτή σας δίδω την καρδιά μου για να έξερη. «Τρελλό Μελαγχολικό» ρ. Γ. Αθήνα. -Διαβόλεμον Τραίν» δέχομαι ανταλλαγίαν. «Απογοητευμένο Σκαπανάκι». -Νέοι καί διδας ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς. Σκοπός άπόκτησις φίλων. Γράψατε «Ζάν-Σερα» ρ. Γ. Χαλκίδα. -«Βολφορός» Άρτεμισ. «Ερωσολόν», δέχομαι άλληλογραφίαν. Άλέξανδρος Χ. -Ανταλλάσσω γραμματίνα με νέους «Διωμένο πουλι» θυρίς 129 Γραμμάτι «Σφαίρας». -Τρεις ναοαί διδας ανταλλάσσω σ. ρ. Γράψατε Έλσα, Πελαγία, Ροδόνη ρ. Γ. Αθήνα. -Νέοι, γράψατε σέ μία μικροίτα ναύιδα. «Γαλονόλια» ρ. Γ. Γύθειον. -Ανταλλάσσω σ. ρ. πανταχόθεν. έπιστολάς δέ μόνον με νέους και νέας εν Λαοδανελλίον, Καλλιπόλειως και Σμυρνής. εις έπιστολάς ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε «Παραδείσιον άνειρον» ρ. Γ. Σμυρνήν.

Ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς μετά μορφωμένα κηρύον και δεσπονίδων. Σκοπός γνωριμία. Γράψατε Τάξην Νικολαίτην ρ. Γ. Έναυθα. -Χρυσάιον πατριώτικόν Άννα Πολυκράτους, Άλίκη Έλευθεριάδου, Καίτη Χριστοφορίδου και Βασίλεια Παναγιότου, σάς συγχάρω που έψηφισατε την φροσίαν και γλυκειά μας Σμυρνιά. Έτσι να κάμνετε όλες. Σας στέλωμαι χαριστήριους, Α. Τσακίνης. -Κορίτσια Σμυρνής Κορδελιού Βουτζά συμπαιχόντες προς κατακολεμησιον των μυστικόν της Αραφής; Γράψατε «Μάη καί Α. Τσακίνην» ρ. Γ. Σμυρνή. -Άλληλογραφή με άπεύθειαντας έσι κάποιος θέματος Έλληνιστί καί Γαλλιστί. «Μελαγχολικός Παύλος» Ξενοδοχείον Πελοποννήσου Μετακόλλ. -Έγγενές Ίδιωνόν Λυκοδύνει διότι άδύνατος να δεχθώ. «Όραία Άγιστος». -Κατόπι άποφασίσεσθε όλομείλις συμφορές άνακρησσομεν άρχηρόν τομους Λεβαθείας τον «Μαΐστικη Μιροίτη» Les mages de la rose Grix. Αθήνα. -Πρόην Μαζουραρά τά άστρον ήδη Κόρης Καρόν καί Ίσπότης Θανάτων για να έξερη είσαι ό Εύκλειεύς Μαν. Σέ άπολιόλιτο διότι ό σκοπός σου δέν εινε καλός. «Μυστηρώδης Προσάτης». -Διά πρώτην φοράν εισορχόμενος εις τό σαλονί της «Σφαίρας» ατό άλληλογραφία με νέους καί διδας. «Κόρη δέ Κουσίη» θυρίς 149 Γραμμάτι «Σφαίρας». -Ανταλλάσσω σ. ρ. καί έρωτικώς έπιστολάς με νέας κίτω των 20 έτών. «Αδν Ριβέτιό» ρ. Γ. Χαλκίδα. -«Νέμεισσι» σου δείχνει άνακρησσοτή σου. «Διαβόλεμον Τραίν» τρέχει πολύ; ό, τι και τόνον γιατ' είσαι ό Βασ. Πλατ. «Ίπατία Θανάτων» τόσο άδρανεις; «Κοιράδες» τά κόλλα θα σας φάνη για προσέξαι, γνωρίζετε καλά είμαι ό «Αρχηγός» Κατακόλλιον Πυρός. «Ίπαότης Αθήνων». -Ανταλλάσσω έπιστολάς με διδας πανταχόθεν, προτιμώνται Άθήνων, Πειραιώς, Λεβαθείας. «Διαρτας» ρ. Γ. Αθήνα. -«Αλτ καρίτσια, ένα ναυτικά άπογοητευμένο άλληλογραφεί με όλες για να γινήη τό καβήμον. «Απογοητευμένο Ναυτικά» ρ. Γ. Αθήνα. -Εισορχόμενι διά πρώτην φοράν στο σιλόνικη της «Σφαίρας» ανταλλάσσω σ. ρ. με όλο τον κοσμίον. «Απαρηγόρητος Μιροίτη» ρ. Γ. Αθήνα. -Ανταλλάσσω πανταχόθεν σ. ρ. αν θέλετε και γ' άνακρησσοτή σας δίδω την καρδιά μου για να έξερη. «Τρελλό Μελαγχολικό» ρ. Γ. Αθήνα. -Διαβόλεμον Τραίν» δέχομαι ανταλλαγίαν. «Απογοητευμένο Σκαπανάκι». -Νέοι καί διδας ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς. Σκοπός άπόκτησις φίλων. Γράψατε «Ζάν-Σερα» ρ. Γ. Χαλκίδα. -«Βολφορός» Άρτεμισ. «Ερωσολόν», δέχομαι άλληλογραφίαν. Άλέξανδρος Χ. -Ανταλλάσσω γραμματίνα με νέους «Διωμένο πουλι» θυρίς 129 Γραμμάτι «Σφαίρας». -Τρεις ναοαί διδας ανταλλάσσω σ. ρ. Γράψατε Έλσα, Πελαγία, Ροδόνη ρ. Γ. Αθήνα. -Νέοι, γράψατε σέ μία μικροίτα ναύιδα. «Γαλονόλια» ρ. Γ. Γύθειον. -Ανταλλάσσω σ. ρ. πανταχόθεν. έπιστολάς δέ μόνον με νέους και νέας εν Λαοδανελλίον, Καλλιπόλειως και Σμυρνής. εις έπιστολάς ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε «Παραδείσιον άνειρον» ρ. Γ. Σμυρνήν.

Ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς μετά μορφωμένα κηρύον και δεσπονίδων. Σκοπός γνωριμία. Γράψατε Τάξην Νικολαίτην ρ. Γ. Έναυθα. -Χρυσάιον πατριώτικόν Άννα Πολυκράτους, Άλίκη Έλευθεριάδου, Καίτη Χριστοφορίδου και Βασίλεια Παναγιότου, σάς συγχάρω που έψηφισατε την φροσίαν και γλυκειά μας Σμυρνιά. Έτσι να κάμνετε όλες. Σας στέλωμαι χαριστήριους, Α. Τσακίνης. -Κορίτσια Σμυρνής Κορδελιού Βουτζά συμπαιχόντες προς κατακολεμησιον των μυστικόν της Αραφής; Γράψατε «Μάη καί Α. Τσακίνην» ρ. Γ. Σμυρνή. -Άλληλογραφή με άπεύθειαντας έσι κάποιος θέματος Έλληνιστί καί Γαλλιστί. «Μελαγχολικός Παύλος» Ξενοδοχείον Πελοποννήσου Μετακόλλ. -Έγγενές Ίδιωνόν Λυκοδύνει διότι άδύνατος να δεχθώ. «Όραία Άγιστος». -Κατόπι άποφασίσεσθε όλομείλις συμφορές άνακρησσομεν άρχηρόν τομους Λεβαθείας τον «Μαΐστικη Μιροίτη» Les mages de la rose Grix. Αθήνα. -Πρόην Μαζουραρά τά άστρον ήδη Κόρης Καρόν καί Ίσπότης Θανάτων για να έξερη είσαι ό Εύκλειεύς Μαν. Σέ άπολιόλιτο διότι ό σκοπός σου δέν εινε καλός. «Μυστηρώδης Προσάτης». -Διά πρώτην φοράν εισορχόμενος εις τό σαλονί της «Σφαίρας» ατό άλληλογραφία με νέους καί διδας. «Κόρη δέ Κουσίη» θυρίς 149 Γραμμάτι «Σφαίρας». -Ανταλλάσσω σ. ρ. καί έρωτικώς έπιστολάς με νέας κίτω των 20 έτών. «Αδν Ριβέτιό» ρ. Γ. Χαλκίδα. -«Νέμεισσι» σου δείχνει άνακρησσοτή σου. «Διαβόλεμον Τραίν» τρέχει πολύ; ό, τι και τόνον γιατ' είσαι ό Βασ. Πλατ. «Ίπατία Θανάτων» τόσο άδρανεις; «Κοιράδες» τά κόλλα θα σας φάνη για προσέξαι, γνωρίζετε καλά είμαι ό «Αρχηγός» Κατακόλλιον Πυρός. «Ίπαότης Αθήνων». -Ανταλλάσσω έπιστολάς με διδας πανταχόθεν, προτιμώνται Άθήνων, Πειραιώς, Λεβαθείας. «Διαρτας» ρ. Γ. Αθήνα. -«Αλτ καρίτσια, ένα ναυτικά άπογοητευμένο άλληλογραφεί με όλες για να γινήη τό καβήμον. «Απογοητευμένο Ναυτικά» ρ. Γ. Αθήνα. -Εισορχόμενι διά πρώτην φοράν στο σιλόνικη της «Σφαίρας» ανταλλάσσω σ. ρ. με όλο τον κοσμίον. «Απαρηγόρητος Μιροίτη» ρ. Γ. Αθήνα. -Ανταλλάσσω πανταχόθεν σ. ρ. αν θέλετε και γ' άνακρησσοτή σας δίδω την καρδιά μου για να έξερη. «Τρελλό Μελαγχολικό» ρ. Γ. Αθήνα. -Διαβόλεμον Τραίν» δέχομαι ανταλλαγίαν. «Απογοητευμένο Σκαπανάκι». -Νέοι καί διδας ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς. Σκοπός άπόκτησις φίλων. Γράψατε «Ζάν-Σερα» ρ. Γ. Χαλκίδα. -«Βολφορός» Άρτεμισ. «Ερωσολόν», δέχομαι άλληλογραφίαν. Άλέξανδρος Χ. -Ανταλλάσσω γραμματίνα με νέους «Διωμένο πουλι» θυρίς 129 Γραμμάτι «Σφαίρας». -Τρεις ναοαί διδας ανταλλάσσω σ. ρ. Γράψατε Έλσα, Πελαγία, Ροδόνη ρ. Γ. Αθήνα. -Νέοι, γράψατε σέ μία μικροίτα ναύιδα. «Γαλονόλια» ρ. Γ. Γύθειον. -Ανταλλάσσω σ. ρ. πανταχόθεν. έπιστολάς δέ μόνον με νέους και νέας εν Λαοδανελλίον, Καλλιπόλειως και Σμυρνής. εις έπιστολάς ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράψατε «Παραδείσιον άνειρον» ρ. Γ. Σμυρνήν.

Ανταλλάσσω σ. ρ. και επιστολάς μετά μορφωμένα κηρύον και δεσπονίδων. Σκοπός γνωριμία. Γράψατε Τάξην Νικολαίτην ρ. Γ. Έναυθα. -Χρυσάιον πατριώτικόν Άννα Πολυκράτους, Άλίκη Έλευθεριάδου, Καίτη Χριστοφορίδου και Βασίλεια Παναγιότου, σάς συγχάρω που έψηφισατε την φροσίαν και γλυκειά μας Σμυρνιά. Έτσι να κάμνετε όλες. Σας στέλωμαι χαριστή

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούου

Περδίζω μ' π'λί μ'
'Ακ' οὐδὲ κόσμι κί
ντουλιά, ἀκ' κί φρί-
ξουν γήλιε κί τρίζουν
δόντια, ἀκ' τοῦ μα-
σκαραλήκ' π' μ'όφτια-
σι αὐτίνου τοῦ ζουν-
τανὸ πάχου γι' ἀρε-
βουναστ'ιά, αὐτίνου
τοῦ χιζουκούταβου ἢ
Περδίζου μ' ἀπ' τ'ς
τ'ν ἐφερι νὰ χαρὰ αὐ-
τίνους οὐ ἀλειτούρητους οὐ Γκιβαλίνας,

Προση λαβαίνου τοῦ ἱξῆς κί κατουτέρου
γραμμά :

«Γιατί, οὐδὲ τσιφούτ', τόρα π' ἤρθες μί τοῦ
κιάδ' στ'ν Ἀθήνα, δὲ ρουβουλὰς κί κατὰ
δῶ. οὐδὲ λαυλάτ', δὲ παντρουλουηθοῦμε
μαθὲς; Τί λόγους σ' ἐξ' φάσι κί στριτζών'ς
ἐστ' σ'ιν τοῦ παλιουμουλάρου, ὄντας αἰτιούς
γιὰ γάμου; Ἐξ' χρουνάκια, τ' ἀηδημητριού,
ἐξ' μι' ἀρεβουνασιμέν' κί' ἀκόμα δὲν ἔκανες
ν' σάφ' νὰ γκιζερὰς μί τ' μίνα κί μί τ'ν
ἀλλ' παλιουγκιάσου τ'ς Ἀνθήνας, ἀπ' σ'
ἔρεψαν κί σὲ μῶρασαν οἱ κ'ροῦδες κί δὲ
σ' ἀφ'κιν δρὰμ' ζ'μι γιὰ μὲνα τ'ν καζότ'χη.
Γιὰ, μῆδε τοῦ κιάδ', δὲν ἀντέχου πιά,
μπιλιγίσι νὰ σὲ καρτεροῦ. Θέλου γάμου.
Αἰκούς; Δὲ βαστάου ἢ καλιακούδα, πάσα
βραδ' στὸν ἔβρου μ' τὸννε λ'μπίζ'μαι
ἰκσιδὸν π' εἶδα λαουχτέ, κί ἔξ'ς ποτὸν εἶδα;
Εἶδα τὸν Πάπα ἀπ' τ' μ'νημονεβ'ς κἄθε
τόσου στὰ ραβασάκια σ'. Κί ἔξ'ς πῶς
τὸν εἶδα; Ἀκ' νὰ ἰδῆς:

«Ἀδεκί π' ἐπλενα τί σκ'τιὰ στοῦ ρέμμα
κί σ'ληγιόμ'να ἰσένα, οὐδὲ μιλίγρα μ',
πλακίων' οὐ Προκοπ'ς οὐ Γκιβαλίνας, οὐ
τραγματίνας, κί μ' λῆσι: «Γιατὶ χαρὰ,
οὐρη Περίνου, χριτίσιμα ἀπ' τοῦ Μητροῦ
κί μοῦσει νὰ σὶ φ'λήσου». Κί μ' ἀδράζ'
οὐ μπιζιβέρζ'ς ἀπ' τ'ι φ'τιά κί μ' ἀφ'νάσι
μάτς κί μόντς στὶ μ'γ'λα. Ἀπλουσι κί τοῦ
ξερὸ τ' κί τῶχουνε στοῦν κόρφου μ'. «Τί
φ'τιά'ς αὐτοῦ, οὐδὲ τ'ξερεμ; -τ' λῆσι.-
«Ἄσε με κί γαργαλιέμ'! - «Στάσ' Ἄβου,
Περδικοῦλα μ' - μ' λῆσι ἰκειὸς-κί' ἔπεσε
αὐτοῦ μέσα ἓνα κ'μπι ἀπ' τοῦ ντουλαμά
μ'. Κί' οὐλοῦν πὶδ βαθαία τοῦ χέρι τ' οὐ
μπιριπάτ'ς, κί μὲνα μ' ἔπιανε τοῦ γλυκό
μ'. Μάσει κί μπι ὄμιουξ βρῆζι, μάσειδε μασ-
λοῦκι. «Κί' ἀπ' μ' λῆσι: «Κοῦμα, οὐρή,
ἀπ' οὐ Μητροῦ σ' δὲν πουλιέμ'σι γι-
νναίους ἀπ' πέρα στοῦ μέτρον, κί ἔτσι
δὲν πῆρι τοῦ παρὰς μου» - «Τί λῆς, οὐρέ,
οὐ Μητροῦ δὲν πουλιέμ'σι σά λιοντάρ';»
- «Οἱ, μόνε κἀνουταν πῆσου κί φ'νάζε
μ'ρονοτά» - «Μ' τότ', φέμματα μῶραφτε
πῶς λαβίθ' κ;» - «Τὸν λάβουσε νὰ βουλά
ἓνας σ'νάδερφόξ τ' μ' ἔβαν κουλουκου-
τῶν', κί' ἄλλους ἓνας μί τοῦ καρεκλόξ'λου.
Μόν' ἀν θὲς νὰ πᾶσ' κί' αὐτίνους τοῦ πα-
ρὰς μου, πρέπ' ἰσὺ νὰν τὸν ἰδῆς...» -
«Ποῖνε, τοῦ Μητροῦ;» - «Οἱ, τοῦ Πάπα»
- «Κί πὸν θὰν τὸν ἰδοῦ;» - «Ἰδοπαδά,
ἀν θὲς» - «Κί θὰ πᾶσ' οὐ Μητροῦ μ' τοῦ
παρὰς μου;» - «Σίγουρα.» - «Ποῖο πα-
ρὰς μου;» - «Τ' λιγεῶνους τ'ς τ'μῆς.» -
«Μ' σὰν εἶνι ἐστ' δείχτουνε μ' νὰν τὸν
ἰδῶ; Κί' ὄχ' μουνάκα μ' τὸν ἐδ'ξε περι...
τί καταβαίν'ς τ' ἀπουδέλ'κα. Κί τόρα
στοῦ γράφου γιὰτὶ θέλου νᾶσισι πεοήρα-
νους κί νὰ παραπᾶς μί τ' μάλα ψ'λά, ἀπ'
ἢ Περδίκω ἔκανε τοῦ καθήκον τ'ς. Ταῦτα
κί σὶ φ'λόξ ραζδάου.

Περδίκω Κακαρέτζα.
(Διὰ τὴν ἀντιγραφήν: Ι. Νικαινας)

Κί τόρα εἶμι γιὰ νὰ πάου νὰ παραγγεί-
λον πλατύτερο σκουῖα, γιὰτὶ ἡ καλὴ δὲ
χορᾶει πιά στοῦ κεφάλι μ'. Μῆ χειρότερα,
νὰ λιέμε! Ταῦτα κί μένον

Μήτρος Κουρνογάλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἐπειδὴ τι
καὶ μία δεσποινίς
μὲ ἤρωτεῖ
μεθ' ἐπιμονῆς
σὺ ὃ Ἀγαθάγγελε
ἀποῖαν προτιρεῖς,
ἤγουν ἐπὶ τοῦ
δημοψηφισμάτου
ὑπὲρ ποῖου τᾶσσεσαι
κομματοῦ,
τῆς Σιυονέας
ἢ τῆς Ἀθηναίας;
ἀπαντῶ κιάδ'
ὅτι ὄλας τῆς ἡγατὸ
διαπορούσας,
μοὶ ἀρέσκει δὲ
πᾶς κόμματος θετός,
καὶ δὴ γυναικεῖος
τὸ ὅποιον

ὡς κοινῶς φασὶν ἀμφοτέρως καὶ τὰς δύο.
Καὶ γὰρ αἱ μὲν Ἀρταί
σχερσόζαι κί καμωματαὶ
ἐστὶν

οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ πολλὰ τσαχλίν,
ἐνδούτοις καὶ ἢ Σιυονέα ἢ πεπαινευμένη
ποσῶς ὀπισθεν μεταβαίνει.
Ἐν τῇ καλδία μου σάλαζει χῶρος δι' ὄλας,
καὶ διὰ τὰς ὄραϊας Σιυονάδας
καὶ διὰ τὰς Ἀρτιδάς
τὰς μαργεόλας,
ὄλαι εἰσὶν κατάλληλοι δι' ἐρᾶ ἔρωμένα,
ἤγουν κατὸ τὴν ἡγατεῖν κακαίην μὴ ἀφίνα,
πὸ ὅποιον
βαστούντων καλῶς εἰσέτι τῶν ἐμαυτοῦ κοσιῶν.

Ὁ Ἀγαθάγγελος

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠΟΡΙΕΣ

Νὰ ζῆ κανεῖς ἢ νὰ μὴ ζῆ σὲ τούτῃ τὴν ἀκρίβεια;
Ἰδοῦ καὶ μία ἐρώτησις ποῦ ὁ καθεὶς μας κάνει,
χωρὶς καὶ νὰ μπορῇ κανεῖς ἀπάντησι νὰ δώσῃ,
γιατὶ κατὰ εἶναι νὰ ζῆ, ψυχρὰ καὶ νὰ πεθάνῃ!
Μὰ πῶς νὰ ζῆς, παρακαλῶ, χωρὶς νὰ τρῆς διόλου;
Καὶ πῶς νὰ φῆς ποῦ σου ζῆσῃ καὶ μαλλοκέφαλά σου;
Κί' ἔπειτα, πρέπει νὰ ντυθῆς. Μὰ πῶς, ποῦ ἀν ρωτήσης
ποῦσα ζητοῦν γιὰ ραφτικά, θὰ φῶγουν τὰ μυαλά σου;
Κί' ἀν ἦτανε μόνον αὐτά... στοῦν διάβολο! Θὰ ζουσεσ
ἔστο καὶ μὲ ξερὸ φροῖ καὶ μολτικὸν ἀέρα...
Μὰ μήπως εἰς' ἐλευθέρου νὰ ζῆσῃς ὅπως θέλεις,
μόνος, μὲ τῆς ἰδέες σου, σ' αὐτὴν τὴν παλιοσφαίρα;
Καὶ πρῶτα-πρῶτα, διάφορες «κοινωνικὲς συνθήκες»
σοῦ διατάζου νὰ φορῆς σάκο καὶ πανταλόγι,
ἐνῷ μποροῦσεσ ἀριστὰ νὰ κάνῃς τὴν δουλειά σου,
ἐμφανιζόμενος ἀπλῶς μ' ἓνα φτηνὸ σεττόνι!...

Κί' εἶναι ἀνάγκη, φωναχτῶ, στὸ ράφτη σου νὰ δίνῃς
κἄθε χειμῶνα, γιὰ καλὸ, τὰ μαλλοκέφαλά σου,
ἀφοῦ μπορεῖς πολὺ καλὰ, διὰ νὰ μὴν κρυώῃς,
νὰ τυλιχθῆς ἀπλούστατα μέσα στὸ πᾶλωμά σου;
Καὶ δὲν μὸν λέξ, παρακαλῶ, γιὰτὶ φορεῖς κολλᾶρο;
Γραβάτες, γάντια, καὶ λοιπὰ τέτοια, τί νὰ τὰ κάνῃς;
Φᾶς μ' αὐτὰ τὰ χρήματα, καὶ γλέντα τὴν ζωὴ σου,
ἀφοῦ μία μέρα πρόκειται ἀφεύκτως νὰ πεθάνῃς.
Μοῦ φαίνεται τοῦλάχιστο, πῶς μόνον ἢ γυναικεσ
πρέπει, (γιὰ τὸ σμυκεροῦ τους), νὰ ντύνουνται λιγάκι...
Ἄλλωστε, μήπως ὁ Ἀδάμ ὀλόγγυμος δὲν ἦτο,
κί' ἢ Εἰδὰ μόνον ντύνονταν μὲ ἓνα φύλλαρι;...
Δὲν φθάνει μόνον ἢ τροφή, τὸ ντύσιμο, οἱ φόροι...
εἶναι κί' ἐρωμένες πᾶς σου μᾶς ζῆτανε δῶρα,
δῶρα γιὰ τὴν πρωτοχρονιά, δῶρα γιὰ τὴν εορτὴ τους
δῶρα ἕναν περιόδρομο... δῶρα ὄλη τὴν ὥρα...
Νὰ ζῆ κανεῖς στὴν ἄθλια τῆ σφαῖρα μας ἢ ὄχι;
Καλλίτερα, μοῦ φαίνεται, θὰ ἦταν νὰ πεθάνῃς...
Ἄλλὰ καὶ στὴν περιπτώσει αὐτῇ, μήπως νομιζεῖς
πῶς ὄ,τι θὲς ἐλευθέρου εἶσαι τάχα νὰ κάνῃς;
Εἶναι ἐν πρώτοις διάφοροι «θηροσκευτικὸι κανόνες»
ποῦ δὲν μπορεῖς, πεθαίνοντας, νὰ παραβῆς διόλου...
Ἐπειτα εἶναι ὁ Παπᾶς, ὁ Διάκος καὶ τόσοι ἄλλοι
σοῦ δὲν σ' ἀφήνουν ἤουχο, νὰ πᾶς κατὰ διαβόλου...
Πέθανεσι Μπαί! δὲν γλύτωσε, γιὰτὶ θὰ σὲ τυρῶζον
στοῦν δρόμο, ὡρεσ ὀλόκληρες μὲ ἥλιο, μὲ βροχή...
ὡς ὅτου τέλος βαρεθοῦν καὶ βίαιτικὰ σὲ χῶσουν,
σὲ μία γωνιά παραμερη, δυὸ μέτρα μὲσ' στὴν γῆ!...
Τώρα: νὰ ζῆς ἢ νὰ μὴ ζῆς; Κακὰ, ψυχρὰ καὶ μαῦρα!
Πρέπει νὰ εἶσαι ἐφοκλιστῆς γιὰ νὰ μπορεῖς νὰ ζῆσῃς,
κί' ἐφοκλιστῆς πάλι, ἀν θὲς ἤουχος νὰ πεθάνῃς...
Ἄλλῳθς θάσαι κακόμοιρος, κί' ἀν ζῆσῃς κί' ἀνφορήσῃς!
Ἀθῆναι, Σεπτέμβριος 1921 Μιμῆς

Τοῦ Βζάμπι τὰ καυώματα

ΠΑΡΑΞΗΓΗΣΙ

Μὲ τὸ μαρδόν, ρὲ
Μανιῶ μου, Μανιῶ ἀ-
σπιλῆ, ἀμόλυνη, ἀγνή
καὶ κανακάριασα, μὲ
τὸ μαρδόν καὶ συμ-
πάθα με ποῦ σὲ μπρόσ-
βαλα τῆς προάλας ἐ-
νάπιον ὄλο τὸ ἀνα-
γνωστικὸ κενὸ «Σφαι-
ρας» καὶ περιχῶρου.
Σεγγνώμη. Παραξή-
γησι ἦτανε, ἤμαρτον
καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.

Τὸ ξέρω, ρὲ μαν-
νάκι μου, πῶς τῶχεις
καντάγια τὸ φιλότιμο
ἀπάνου σου καὶ μοῦ τὸ
ζωτᾶς ψηλὰ τὸ μετ'
ὑπολήψεως. Ναί, ρὲ
ὕπερμνητη κί' ἀσί-
κισσα, τὸ ξέρω πῶς
εἶσαι ἢ μόνη ἐν Ἀθῆναι καὶ Ἀνατολή μισό-
τρηβη, τὸ ὅποιον βαστάς χαρσχητῆρα τοῦ
μπαλαμου σου—ξηγιέμαι ὄλ' οἶαί;

Μέχρι τελευταίας οὐρανίδου εἶσαι ἐντι-
μότατι, ρὲ γκόμνα, εἶσαι καὶ φαίνεσαι—
φέμματα; Τὸ λέω καὶ τὸ διακηρῶξω ἀνευ
φόβου κί' ἀνευ πάθου, κί' ὅποιος μαργάσσα
ἔχει ἀντίρροσι, γάρθη νὰ ζηγηθῆ ἀβέρτα
μετ' ἐμένα, γιὰ νὰν τότε καταρῆσω ἀπὸ
ἀνθρώπο—μῆλισε κανένας;

Τοῖα ἐπέλεα κί' ὄχτῶ σὺλλείτουρη,
πὲς τοῦ μονάγα νὰ κίνη ἐπεισοῦ ὁ τρικέ-
ρης ὁ Μάξου νὰ μὴν τότε μαγκῶξω κανένα
βραδάκι κατὰ τὴ γειτονιά μου, γιὰτὶ τρεῖς
πιθαμὲς κοντήτερος θὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χέρι
μου, ὁ λεχοῖτης. Ἀτόξ, ρὲ γιανουλοῦ
μοῦ, εἶνε ποῦ μὲ γέμισε ἀλογόμνες περὶ
ἀντεραστῆ καὶ δὲ συμαξέεται, καὶ μ'
ἔκανε γάρθη σὲ προστιβεξ μετ' σου, ρὲ
ἀειπάρονη. Ἀπὸ ζηλοφρόνια, ἔγεκα ποῦ
δὲν μπορεῖ νὰ σελεμισθῇ κί' αὐτόξ—νομιζῶ;
—ἦρθε μὲ κἄτι μασσημένες κουβέντες περὶ
Ἄριστο καὶ τὰ τοιοῦτα καὶ μουβάλε ψυ-
λους σ' αὐτὰ κί' ἐγὼ ὁ ἀγγνώμωνος δί-
χως νὰν τὸ ξετάξω καλλίτερα τὸ πᾶμμα
σ' ἐβροῖα ἀδίκιασ καὶ καρολόγως.

Μὲ τὸ μαρδόν κί' ἄλλη μί βολά, ρὲ
ἀναμάρτητη, μὴν τὸ πάρος κατὰκαρδα.
Λάθου ἔνεκα οἱ σιουινίξ ἦτανε, γράφε
καὶ σὺ λάθου καὶ μεδὲν περιπλέου παρα-
ξήγησι. Ἐλα τὸ Κυριακόβραδο στὸ τρι-
κάντουνο ποῦ θὰ σὲ περιμένω καὶ μὴ σὲ
γνοίξῃ μονόλεφτο, ὄλο μέλι γάλα θὰν τὰ
φτιαξοῦμε—ἀκουσα;

Ὁ Βλάμης

Ὁ Νέος Ὀνειροκρίτης

Ὀνειρον εἶν ἰδῆς καδ' ὕπνου σου, ὅτι
βλέπεις καὶ μὲ κλειστά μάτια δῆλον εἶνε.
Καλὸν εἶν εἶνε τὸ ὄνειρον, γράμμα ἰδέλει
λάβης.

Καλὸν εἶν εἶνε τὸ ὄνειρον, πεινασμένος
εἶσαι.

Λάκκον εἶν ἰδῆς εἰς τὸν ὕπνον, φάβα
θὰ φάγῃς εἰς τὸν ζῆπνον σου.

Ἐλαιον εἶν ἰδῆς, ἀδεληφῆν τοῦ ἐλαίου
θὰ ὑπαντήσῃς καδ' ὄδοῦ.

Αὐτοκίνητον εἶν ἰδῆς, ψάξου μήπως
σοῦ λείπει κανὲν πόδιον.

Τύφον εἶν ἰδῆς, ὕδωρ θὰ πῆς.

Ἀπὸ τὸ τραμῖ ὅστι ἐκβαίνεις εἶν ἰδῆς, ἴδε
προηγούμενωσ καὶ πῶς κατῶρθωσε νὰ
ἐμῆξ.

Διαζύγιον εἶν ἰδῆς ὅτι λαμβάνεις, μὲ
τὴν πενθεράν σου μέλλει νὰ διακλητισθῆς.

Ἐκατομύριον εἶν ἰδῆς εἰς τὸν ὕπνον
σου, οὐδέποτε θὰ τὸ ἰδῆς εἰς τὸν ζῆπνον
σου, ἔξῃν εἶν ἐμβρακάλῃς εἶσαι.

Πᾶσαν εἶν ἰδῆς, ὄρα ἐντομολογίαν.

Κατωδίστην ἡξαιτοροκερδείας εἶν ἰδῆς,
μέλος τῆς 1001ης ἐπιτροπῆς θὰ γίνῃς.

Φάντην εἶν ἰδῆς, ρετινὸλαδον θέλεις
ἐπάρε.

Ζωψιον εἶν ἰδῆς ὅτι σὲ τρώγει, ζῆσου.

Νέον περιοδικὸν εἶν ἰδῆς, καλλίον νὰ
μὴ τὸ ἰδῆς καὶ συνδρομῆν μὴ στέλλε.

Πρότην κυκλοφορίαν εἶν ἰδῆς, κλεισί-
μον ἐπιλείπει.

Ο ΕΝΥΠΝΙΟΣ